

освіти, а викладач змушений підлаштовуватись під графік здобувача.

Підсумовуючи, варто підкреслити, що монетарні потреби безумовно стимулюють викладачів університетів, але сьогодні на перший план для них виходять такі мотиви, як цікава робота, зручний графік, сприятлива соціально-психологічна атмосфера у колективі, можливості реалізації власного творчого потенціалу, сприятливі умови для саморозвитку, піклування з боку керівництва про захист життя і здоров'я співробітників університету.

Література:

1. Державна служба статистики України. URL: <http://www.ukrstat.gov.ua/>. (дата звернення: 15.04.2021).
2. Кузьмін О. Є., Бодарецька О. М. Взаємозв'язок понять "мотивація" та "мотивування" у системі мотивування персоналу підприємств. *Бізнес Інформ*. 2015. № 1. С. 347–352.
3. Технології управління персоналом: монографія / О. А. Гавриш та ін. Київ: НТУУ «КПІ імені Ігоря Сікорського», 2017. 528 с.
4. Storozhuk O., Zaiarniuk O. Creative potential management of university teachers. *ENECO PROCEEDINGS OF ENERGY ECONOMIC RESEARCH CENTER*. 2020. Vol. 4. Issue 4. P. 25-26.
6. Storozhuk O., Zaiarniuk O. Talent management in the system of administrating economic security of a university. URL: <http://dspace.kntu.kr.ua/jspui/bitstream/123456789/9173/1/Storozhuk%20O.%2C%20Zaiarniuk%20..pdf>. (дата звернення: 15.04.2021).
7. Work-life balance: як викладачу віднайти цей баланс? URL: <http://gohigher.org/work-life-balance-yak-vykladachu-vidnaiti-tsei-balans>. (дата звернення: 15.04.2021).

Школенко О. Б.

кандидат економічних наук, доцент
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

Стрюк М. О.

студент 2 курсу
ОПП «Підприємництво та бізнес-технології»
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ЗЕЛЕНИЙ КУРС: УРОКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Альтернативна енергетика поступово розвивається і поступово стає однією з основних галузей в світовій економіці. Відновлювальні джерела енергії не лише дозволяють зменшити залежність від традиційних джерел енергії, але також надають значні конкурентні переваги для країн, які їх ефективно використовують.

Європейський Союз поставив собі за мету до 2030 року отримувати 32% енергії з відновлювальних джерел. Станом на 2020 рік доля відновлювальної енергетики в ЄС становить приблизно 20%.

У 2017 році в Україні було прийнято «Енергетичну стратегію України», згідно з якою до 2035 року Україна планує збільшити долю відновлювальної енергетики у своєму енергобалансі до 25%. Станом на 2020 рік доля відновлювальної енергетики в

Україні становить приблизно 3-4% і, схоже, що на такому рівні це зростання припиниться надовго [1].

Понад 170 країн запланували використання відновлюваних джерел енергії (ВДЕ), 150 з них впровадили політику стимулювання інвестицій в чисту енергію. Лідерами в розвитку «зеленої» енергії на сьогоднішній день є Китай, Данія, Ісландія, Німеччина, Австрія, Франція, Швеція, Польща, Італія, Румунія, Бельгія [2]:

Китай одногосно визнається світовим лідером з інвестицій в екологічно чисті технології в енергетиці. Країна багато інвестує як в будівництво станцій на відновлюваних джерелах енергії, так і в виробництві екологічно чистих енергетичних технологій - батарей і електротранспорту. Хоча енергетика Китаю все ще залежить від вугілля, ВДЕ складають значну частку енергобалансу країни. Прогнозується, що частка Китаю в глобальній «зеленій» енергетиці до 2022 року складе 42% сонячної енергії, 35% Гідро- і 40% енергії вітру. Також Китай сприяє виробництву обладнання і зосередив 60% світового виробництва сонячних батарей.

Данія - світовий лідер у розвитку вітроенергетики. У 2017 році виробництво електроенергії з вітру поставило черговий рекорд - 43% всіх потреб в електроенергії покрили вітроелектростанції. З усіх країн ОЕСР, у Данії - найвищі показники з виробництва електроенергії з вітру на душу населення протягом останніх років 15 років. Данці планують, що до 2030 року більше 50% електроенергії повинні виробляти станції на ВДЕ, а до 2050 року - всі 100%. Але темпи зростання «зеленої» енергії свідчить, що країна досягне ці цілі набагато швидше [2].

Існує багато механізмів стимулювання розвитку «зеленої» енергетики. У державах-членах ЄС застосовуються такі основні підходи:

1. Пільгові системи («зелені» тарифи та надбавки), які базуються на інструментах ціноутворення. Уряд фіксує ціну, ринок вирішує кількість

2. Регулювання квотами із застосуванням системи зелених сертифікатів, яке базується на кількісному принципі. Уряд фіксує кількість, ринок встановлює ціну

Вказані інструменти можуть бути використані в різних формах. Практично всі держави-члени ЄС застосовують одночасно декілька моделей підтримки, з яких одна-дві є для країни основними. У багатьох випадках пільгові системи доповнюються іншими інструментами політики, наприклад інвестиційними грантами [3].

- «Зелений» тариф. «Зелений» тариф являє собою спеціально підвищений тариф на електроенергію, за яким виробник гарантовано може її продати. Зазвичай він встановлюється на довготривалий період з поступовим зменшенням його величини і диференціюється для різних технологій і потужностей установок (Німеччина, Австрія, Данія, Франція) [4].

- Квотування. Регулятор встановлює певну мінімальну частку «зеленої» електроенергії, яка має бути в загальній структурі електроенергії. При цьому регулятор накладає зобов'язання з використання «зеленої» електроенергії шляхом встановлення відповідних квот. Система таких квот часто поєднується з використанням «зелених» сертифікатів (Швеція, Польща, Італія, Румунія, Бельгія).

- «Зелені» сертифікати. Зобов'язана за квотою сторона видає відповідний сертифікат на обсяги виробленої електроенергії. Якщо виробляється більше «зеленої» енергії, ніж передбачено квотою, виробник може продати ці обсяги за сертифікатом іншому суб'єкту, який ще не виконав свої зобов'язання за квотами [5].

У європейських країнах також поширені «зелені» аукціони, на яких потенційні виробники «зеленої» електроенергії пропонують тарифи, за якими вони готові продавати енергію з новозбудованих потужностей [6].

Розвиток «зеленої» енергетики допоможе Україні збалансувати ринок електроенергії, який переживає тяжкі часи через зростання боргової кризи внаслідок пандемії й карантину, що створює загрозу для всієї національної енергетичної безпеки. Україна має досить прогресивне законодавство в сфері зелених тарифів, проте на нашу думку цього недостатньо. Впровадження часткової компенсації державою вартості приватних електростанцій з альтернативних джерел енергії може значно прискорити розвиток даної галузі.

Література:

1. Розвиток зеленої енергетики в Україні. URL: <https://ecoindustry.pro/avtorski-statti/rozvytok-zelenoyi-energetyky-v-ukrayini> (дата звернення: 15.04.2021).
2. П'ять світових лідерів в зеленій енергетиці. URL: <http://rener.com.ua/news/364> (дата звернення: 15.04.2021).
3. Кращі європейські практики реалізації вимог Директиви 2009/28/ЄС щодо заохочення використання відновлюваних джерел енергії. URL: <http://www.reee.org.ua/assets/2014/09/best-european-practices.pdf> (дата звернення: 15.04.2021).
4. Гелетуха Г. Г., Железна Т. А., Дроздова О. І. Аналіз механізмів стимулювання розвитку «зеленої» електроенергетики в Європейському Союзі. *Промышленная теплотехника*. Т. 33, № 5., 2011. С. 35–41.
5. Альтернативна енергетика: міжнародний досвід, проблеми та перспективи URL: https://uz.ligazakon.ua/ua/magazine_article/EA009783 (дата звернення: 17.04.2021).
6. «Зелена» революція в Україні URL: <https://www.epravda.com.ua/publications/2018/02/16/634141/> (дата звернення: 19.04.2021).
7. Механізми стимулювання розвитку відновлювальних джерел енергетики (формування «зелених» тарифів та використання «зелених» аукціонів) URL: <http://euinfocenter.rada.gov.ua/uploads/documents/29501.pdf> (дата звернення: 20.04.2021).

Фрунза С. А.

кандидат економічних наук, доцент
Економіко-технологічний інститут ім. Р. Ельворті
м. Кропивницький, України

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ГАЛУЗЕЙ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО МАШИНОБУДУВАННЯ

Розвиток ринку сільськогосподарського машинобудування в Україні залежить від пріоритетних умов для нарощування інтелектуальних ресурсів та ефективного використання новацій в технологічному процесі виготовлення продукції. Подальше вдосконалення нових технологій позитивно впливає на підвищення рівня